

Introit: **Radujte se s dcerou jeruzalémskou a jásejte nad ní všichni, kdo ji milujete! Veselte se s ní, veselte, všichni, kdo jste nad ní truchlivali (Izajáš 66,10)**

Píseň

Modlitba

Čtení: Lukáš 13, 22-33

Píseň

Text kázání: Lukáš 13, 34-35

Bratři a sestry,

v postním období se zamýšlíme mj. nad cestou Pána Ježíše směrem k Jeruzalému a na Golgotu, kde má dovršit své poslání na zemi. My jsme četli, že **procházel městy i vesnicemi, učil a přitom stále směřoval k Jeruzalému**. Jeho životní program měl jasný cíl. Vykoupení člověka z jeho vin osobní obětí na kříži a spasení národů.

Ještě ale před Jeruzalémem si Pán Ježíš posteskně: „**Jeruzaléme, Jeruzaléme, který zabíjíš proroky a kamenuješ ty, kdo byli k tobě poslání, kolikrát jsem chtěl shromáždit tvé děti, tak jako kvočna shromáždí uje kuřátka pod svá křídla, a nechtěli jste!**“ Přestože se v Jeruzalémě nacházel Boží chrám, přestože zde kněží konali pravidelné obřady a bohoslužby, přestože celý Izrael třikrát do roka na svátky putoval do Jeruzaléma se poklonit Hospodinu, přesto Pán Ježíš se smutkem mluví o tom, že mnohokrát své děti chtěl svolat k sobě, ale lid Boží nechtěl. Bůh mnohokrát posílal ke svému lidu proroky se slovem např., že **zbožnost lidu je jako jitrní obláček, který po ránu zmizí, nebo, že lid ctí Hospodina jenom rty, ale svým srdcem je od Hospodina velmi vzdálen**. A měl na mysli i to kněžstvo! Proroci mnohokrát vyzývali, aby **lid odstranil své modly a srdcem se vrátil k Hospodinu**. Ale lidé jeho záchranu nechtěli. Ba co víc, mnoho proroků bylo zabito a ukamenováno právě v Jeruzalémě. Lidská srdce nechtěla slyšet pravdu a zůstala tvrdá jak křemen. Jako ten kámen ke kamenování. Pán Ježíš ví, že v Jeruzalémě ho čeká podobný úděl. Ví ale, že to je jeho cesta. Jak sám říká, **musím jít svou cestou, neboť není možné, aby prorok zahynul mimo Jeruzalém**.“ Ježíš je ale více než prorok. Je to Boží Syn, Mesiáš. A ačkoliv i Jeho budou chtít v Jeruzalémě umlčet a zabijí Ho, zvěst o Jeho spasitelném kříži a jeho vzkříšení umlčet už nepůjde.

Milí přátelé, Pán Ježíš byl vzkříšen. A jeho hlas i dnes každého z nás stále volá a svolává. Volá nás k sobě **jako kvočna kuřátka**. Velice se mi ten obraz líbí. Na něm si krásně můžeme uvědomit tu Boží péči o člověka. V tom evangelijním příběhu, který jsme četli, Pán Ježíš nemluví obrazně pouze o **kvočně a kuřátkách**, ale je tu skryté krásné podobenství. Zmíněn je tu i **hospodář, úzké dveře, které hospodář jednou zavře**, a také je tu zmíněná pro slepice nebezpečná **liška**.

Začněme tím hospodářem. **Hospodář, to je jako Hospodin**. Každý hospodář si tedy může představit, jaký je Bůh, jakou má péči o své hospodářství, jak je starostlivý. Bůh je dobrý hospodář. O své hospodářství se stará dobře a s láskou. Dává světu život, dává vzrůst rostlinstvu a setbě, dává dech tvorstvu. I o člověka se Bůh dobře stará. S každým novým dnem dává člověku sílu a dává mu nové příležitosti. S každým novým dnem nám dává nové milosrdenství. Na každý den nás chce sytit svým slovem, každý den nás volá k sobě, abychom se Mu přiblížili. **Vodí nás po pastvách zelených, bohatý stůl nám chystá, k vodám živým nás vede a přivádí nás také do domu Hospodinova, do své přítomnosti**. Představme si hospodáře, který musí jít ráno i večer nakrmit zvířata, vyházet hnůj, nasušit seno, podojit krávy atd. Mnozí z vás to tady dělají. Proč to děláte? Baví vás to? Děláte to rádi? Přináší vám to obživu? A nechali byste ta zvířátka bez starosti? Bez pastvy, bez potravy? A napospas dravé zvěři? Věřím, že nikoliv. Věřím, že se staráte s láskou, je vám to vlastní. Bůh do vás vložil část své vlastní starostlivosti. Podobně jako se staráte s láskou vy o své hospodářství, tak ještě s mnohem větší péčí a mnohem širším záberem se stará Hospodin o nás. On je dobrý hospodář.

Ten další obraz, který zde máme, Pán Ježíš se přirovnává ke **kvočně, která chce svolat pod svá křídla kuřátka**. A těmi kuřátky jsme míněni my lidé. A vskutku jsme jim v mnohém podobní. Možná jsme někdy i roztomilí 😊. Mnohdy jsme ale také hloupí, naivní, neorientující se, zranitelní a bezbranní. Mnohdy nejsme schopni na rozdíl od dospělé kvočny ani vnímat nebezpečí. Kdežto kvočna, to je taková ta matka ochránitelka, která miluje svá kuřátka a za nic by je nedala. Vodí je a chrání. A bojí se o ně, v době nebezpečí je svolává pod svá křídla. Pod svou ochranu. Anebo i na večer je svolává, aby s ní odešla do kurníku. A to zavčas, **než hospodář zavře dveře!** Protože venku v noci hrozí nebezpečí. Hrozí, že přiběhne liška a zakousne je. Kvočna si nebezpečí uvědomuje, kuřátka nikoliv. V případě napadení je chce chránit vlastním tělem, a mnohdy zaplatí sama svým životem. Tak jako Pán Ježíš nasadil své tělo a zaplatil svým životem za ty naše. Pán Ježíš nás lidi volá i dnes, tak **jako ta kvočna kuřátka**. Chce nás svolat pod svá křídla. Do své ochrany. Do své záchrany. Pán Ježíš volá každého z nás, abychom skryli své životy skrze víru v Něm. Neboť nebezpečí, které hrozí člověku, je přece věčné zatracení. A tak ty, který jsi ještě nedal svůj život Pánu Ježíši, učiň tak dnes, neboť zítra může být pozdě. Nikdo z nás přece **nezná dne, ani hodiny**. A zvláště dnes, v době koronavirové si nemůže být nikdo ničím jistý. Jedinou jistotu, kterou ale můžeme mít, je **život věčný v Kristu Ježíši, našem**

Pánu. A nejde to jinak. Kdyby to totiž šlo jinak, **byla by Kristova smrt zbytečná.** A tak, Pán Ježíš i dnes volá, ale stále je mnoho těch, kteří nechtějí slyšet. Stále je mnoho těch, kteří si myslí, že jsou dost dobří, že si zaslouží nebe i bez Krista. Mnoho lidí Krista celý život odmítá, a když zemřou, tak se o nich známí vyjádří, ať je jim tam nahoře dobře. Opravdu budou tam nahoře? Kéž by! Avšak když se Pána Ježíše kdosi zeptá: „**Pane, je opravdu málo těch, kteří budou spaseni?**“, Pán Ježíš odpoví: „**Snažte se vejít úzkými dveřmi, neboť mnozí, pravím vám, se budou snažit vejít, ale nebudou schopni.**“ O jaké schopnosti, či neschopnosti zde Pán Ježíš mluví? Schopnost vejít úzkými dveřmi? Je potřeba tedy zhubnout, abych jimi prošel? Je potřeba si hlídat váhu? Víme, že tomu tak není. Ty úzké dveře mohou být obrazně i velmi nízké. Možná podobné jako ty, které mají slepice do kurníku. Kdo jimi ale chce projít, musí nejen odhodit plný batoh svých životních zásluh, ale také se sklonit a pokořit. **Čiňte pokání a věřte evangeliu! Věřte Kristu!** On je přece těmi úzkými dveřmi k záchraně do Boží věčnosti. Ovšem přijmout Krista za svého Pána a Spasitele, to mohou být pro někoho opravdu velmi úzké dveře, přes které není schopen se dostat. A činit pokání rovněž znamená se hluboce pokořit. Uznat, že mé zásluhy mi nepomohou, uznat, že nejsem o nic lepší než druzí lidé, uznat, že jsem hříšný člověk a že potřebuji přijmout odpuštění svých vin, Kristovo ospravedlnění a díky tomu vlastně i tu Boží záchranu. Každý, kdo ale naopak odmítá Krista, nemůže uslyšet od Hospodáře nic jiného, než slova: **Neznám vás, odkud jste. Odstupte ode mne všichni, kdo se dopouštíte bezpráví. (všichni činitelé nepravosti)**‘ Jestli si ale, bratři a sestry, myslíme, že tohle slovo se týká jen těch, kteří neuvěřili v Krista, jsme na velikém omylu. To slovo je řečeno i nám, kteří chodíme do kostela, všem, kteří se nazývají křesťany. Považte sami: Ti, kterým totiž byly ty dveře zabouchnuty hospodářem před nosem, se tam najednou dožadovali protekčního vstupu: „**Jedli jsme s tebou i pili a na našich ulicích jsi učil!**“ Takže se to týká těch, kteří už Ježíše poznali. Jenže být shromážděn u stolu Páně a slyšet slovo Boží nebo ho i třeba kázat, to ještě nestačí k tomu, aby člověk byl zachráněn. Písmo nás vyzývá, **abychom nebyli jen posluchači Božího slova, ale i jeho činitelé.** Ne ničitelé (jak je ta čeština krásná). A jestli nás sám Pán vyzývá k opravdovému pokání, pak je tím myšleno skutečné odvrácení se od činění nepravostí. Ne návrat ke zlým činům. Je to tedy jasný vzkaz všem nám křesťanům, abychom přehodnocovali, co skutečně nosíme ve svém srdci. Jací jsme, jaké neseme ovoce a zda děláme svým životem Pánu Ježíši čest, anebo je to spíše na ostudu.

A teď tu máme ještě tu škodnou. **Lišku.** V tom příběhu, který jsme četli je tam trochu skrytá, tak jak skrytá bývá i v přírodě. Pána Ježíše přišli kupodivu varovat sami farizeové: „**Rychle odtud odejdi, protože Herodes tě chce zabít.**“ A Pán Ježíš na to řekne: „**Jděte a vyříd'te té lišce: Hle, já vyháním demony a uzdravuji dnes i zítra, a třetího dne dojdu svého cíle.**“ Liška je zvíře vychytralé. Podobně jako je vychytralý ďábel. Liška je lstivá šelma, která samozřejmě taky potřebuje něco jíst, ale hospodář nadšený není. Je to pro něj škodná. A podobně je pro Boží království škodná všechno, co Boží království zde na zemi ničí. Krista chce zabít Herodes, je nazván liškou. Z historie jistě známe krále Zikmunda, lišku ryšavou. Na jeho vychytralost doplatit Jan Hus. V knize Nehemjáš se mluví **o lišce, která lstí protrhne hradbu.** Biblickými liškami jsou míněni spíše šakalové, kteří jedí nejen maso, ale i ovoce. V Písni písní se mluví **o lištičkách, které napáchaly škodu ve vinicích.** Kolik takových šakalů, nebo lišek, zničilo dobré ovoce různé misijní služby? Tam, kde se dílo Boží dařilo, kolikrát přišlo nějaké pronásledování? Boží království to má v tomto světě někdy velmi těžké. Ďábel, ten lev řvoucí, stejně jako liška nás chce odvést od našeho dobrého hospodáře Hospodina. Chce nás ukrást, abychom nebyli zachráněni. Nenechejme se obelstít. Naslouchejme jinému hlasu, totiž tomu Božímu. Držme se Krista, tak jako pod křídly kvočny kuřátka.

Bratři a sestry, Pán Ježíš nás svolává každého dne, i dnes, abychom k němu přišli každý sám za sebe, a to i v tento postní čas. Abychom se sytili Jeho slovem, modlili se, byli v jeho přítomnosti. Ti, kteří tehdy nechtěli a kteří nechtějí ani dnes, těm Pán Ježíš říká: **Hle, ve svém domě zůstanete sami.** A má tím na mysli, že srdce těchto lidí zůstanou prázdná. Bez lásky. Nebudou pociťovat Boží lásku, protože zůstanou Bohu vzdáleni. Jejich srdce budou studená jako kámen. A jejich skutky tomu budou odpovídat. A možná se stanou nakonec i lišáky samotáři, kteří Božímu hospodářství budou v hořkosti škodit. To není moc dobrá vyhlídka. A proto i my sami sebe zkoumejme, kým opravdu jsme. A nechtějme být liškami, které chtějí někoho obelstít, nebo něco obejít, někomu uškodit, buďme raději těmi Božími kuřátky v blízkosti té kvočny, tedy v přítomnosti Kristově. Vždyť takovým On přeci zaslubuje: „**Hle, já jsem s vámi, až do skonání světa.**“ Amen.

Píseň modlitba

Slovo poslání: 1. list Petrův 5, 1-9

Požehnání: A Bůh veškeré milosti, který vás povolal ke své věčné slávě v Kristu, po krátkém utrpení vás obnoví, utvrdí, posílí a postaví na pevný základ. Jemu náleží panství na věky věků! Amen.

Píseň